

hou býti považovány jen ty věci, na které veřejný úředník nároku nemá a které jsou mu i druhými osobami poskytovány jako takové. V souzeném případě A. V. a J. H. nedávali obžalovanému uvedené částky ve vědomí, že na ně nemá nároku a že za jich poskytnutí pro ně poruší svoji povinnost, nýbrž odevzdali mu je podle zjištění nižších soudů v přesvědčení, že platí peněžité tresty, které měli podle tvrzení obžalovaného zaplatiti namísto původně uložených trestů na svobodě. Není proto dána skutková podstata zločinu podle § 467 tr. z. již z tohoto důvodu a bylo o kvalifikaci celé činnosti obžalovaného uvažováno znovu.

Nejvyšší soud shledal v té činnosti obžalovaného, že tvrdil jmenovaným osobám, jako by bylo možno přeměnit tresty na svobodě v tresty peněžité a přijal od nich a ponechal si částky 660 Kč a 480 Kč, a že tvrzením, že lze uložené tresty na svobodě přeměnit v peněžité tresty, uvedl A. V. a J. H. lstivým předstíráním v omyl a způsobil jim tím škodu ve výši uvedených peněžitých částek, všechny náležitosti skutkové podstaty podvodu podle § 50 tr. nov., ježto pak obžalovaný spáchal činy tyto jako veřejný úředník v oboru svého úřadu, kvalifikoval je jako zločiny podvodu podle § 381, čís. 2 tr. z. Tato kvalifikace však je mírnější (žalář do 5 roků a peněžitý trest do 20.000 Kč) než kvalifikace podle § 467 tr. z. (káznice do 5 let). Byly proto z úřední povinnosti podle § 385, odst. 2 tr. ř. z důvodu zmatečnosti podle § 385, čís. 1 b) tr. ř., který se vyskytl v neprospěch obžalovaného, zrušeny rozsudky nižších soudů co do této mylné kvalifikace a bylo uznáno na kvalifikaci správnou, dvojnásobný zločin podvodu podle cit. ustanovení § 50 tr. nov. a § 381, čís. 2 tr. z.

Nejvyšší soud shledal dále, že činnost obžalovaného, pokud záležela v tom, že v trestním rejstříku učinil o trestech A. V. a J. H. záznamy v rozsudku první stolice zjištěné a tím způsobil, že uložené tresty na nich nebyly vykonány, byla nesprávně podřaděna pod kvalifikaci zločinu podle § 478 tr. z. ve věcném souběhu se zločinem podle § 394 tr. z. Jde tu pouze o tento posléz uvedený zločin a proto byla ponechána jen tato kvalifikace, kdežto kvalifikace činu za zločin podle § 478 tr. z. byla z úřední moci na základě důvodu zmatečnosti podle § 385, čís. 1 b) tr. ř. pomínuta, ježto nejvyšší soud nevidí ve skutkových zjištěních podkladu pro úsudek o speciálním, zákonem v § 478 tr. z. vyžadovaném záměru obžalovaného zneužití své úřední moci právě proto, aby A. V. a J. H. ochránil před zákonným potrestáním. Úmysl jeho nesl se především k tomu, aby na nich vylákal peníze (zločin podvodu) a když se mu to podařilo, porušil veřejné zápisy (§ 394 tr. z.), aby je uvedl ve shodu se stavem, který vytvořil svými podvody; že tím odsouzení byli chráněni před zákonným potrestáním, byl jen důsledek trestnějšího činu podle § 394 tr. z. a proto ve smyslu § 95 tr. z. bylo — vedle kvalifikace zločinu podvodu — na tuto část činnosti obžalovaného použito jedině tohoto těžšího zákonného ustanovení.

Čís. 5358.

Dala-li príslušná snemovňa súhlas ku stíhaniu svojho člena, platí tento súhlas až do skončenia trestného pokračovania nehľadiac na zme-

ny, ktoré nastaly rozpustením Národného shromaždenia a novou voľbou stíhaného, trebárs i do druhej snemovne Národného shromaždenia.

(Rozh. zo dňa 10. septembra 1935, Zm III 364/35.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti F. K., obžalovanému zo zločinu podľa § 4, odst. 1, § 6, odst. 1, zák. čl. XL:1914, zmätočnú sťažnosť obžalovaného zčasti odmietol, zčasti zamietol.

Z d ô v o d o v :

Dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 a) tr. p., uvedený pri ohlásení zmätočnej sťažnosti, nebol bližšie poznačený. Zmätok podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. je však založený na popieraní zistených skutočností, že obžalovaný vedel o tom, že rozháňaní demonštranti boli vyzbrojení a hádzali kamením; sťažovateľ tvrdí, že nič takého nevidel a navrhovanými dôkazmi by bol vraj dokázal nepravdivosť tejto časti svedeckých výpovedí. Toto prevedenie dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. prieči sa ustanoveniu § 33, odst. 3 nov. k tr. por. V práve uvedeních bodoch bola zmätočná sťažnosť podľa § 434, odst. 3 tr. p. odmietnutá jednak ako zákonom vylúčená, jednak ako nepoznačená.

Prevádzajúc dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 c) tr. por. poukazuje sťažovateľ na to, že bol po vynesení rozsudku odvolacieho súdu zvolený za člena senátu Národného Shromaždenia a že bez súhlasu senátu nemôže byť teraz stíhaný, aj keď k jeho predošlému stíhaniu dala súhlas poslancová snemovňa, ktorej členom bol pred voľbami. Námietka táto je bezzákladná. Najvyšší súd riešil už otázku, či je v takom prípade treba súhlasu druhej snemovne, v rozhodnutí zo dňa 31. mája 1926, čís. j. Zm III 415/26-3 (uver. pod čís. 484 sb. min. spr.), vydanom o opravnom prostriedku k zachovaniu právnej jednotnosti, v ten smysel, že zvolenie ku stíhaniu tej snemovne, členom ktorej bol obžalovaný pri zahájení trestného pokračovania, platí až do tej doby, až je súhlas ten skončením trestného pokračovania vyčerpaný, bez ohľadu na prípadné zmeny, ktoré v osobe stíhaného člena Národného Shromaždenia nastaly novou voľbou, a to aj za člena druhej snemovne Národného Shromaždenia, ktorá už nemá znovu o súhlase k trestnému stíhaniu rozhodovať, keď s konečnou, neodvolateľnou a nezmeniteľnou platnosťou rozhodla otázku túto už snemovňa príslušná k tomuto rozhodnutiu v dobe udeleného súhlasu.

Najvyšší súd i v tomto prípade zotrúva na stanovisku, že rozhodnutie jednej snemovne v otázke imunity má platnosť aj pre ten prípad, že člen Národného Shromaždenia, vydaný k trestnému stíhaniu jednou snemovňou, stal sa medzičasom členom druhej snemovne. Pridržiava sa v tom dôvodov, ktorými bolo toto právne stanovisko v cit. rozhodnutí obšírne odôvodnené jednak poukazom na to, že suspenzia práva imunitného jeden raz vyslovená príslušnou snemovňou, ktorá otázku imunity tým definitívne vyslovila, musí mať z dôvodu požiadavku nerušeného dokončenia riadne zahájeného trestného pokračovania platnosť pre celé toto

pokračovanie; ďalej na základe znenia §§ 6 a 24 ústavnej listiny poukazom na to, že zákonodárne právo členov Národného Shromaždenia (nie len členov jednej alebo druhej snemovne) má jednotný základ, podľa ktorého treba posudzovať s jedného hľadiska aj právo imunity z členstva toho vychádzajúce. Konečne sa poukazuje aj na účel tohoto opatrenia, aby pred zahájením trestného pokračovania bolo príslušnou snemovňou preskúmané, že nejde o tendenčné trestné stíhanie, o pokus, aby stíhaný bol tendenčne vzdialený od výkonu svojho mandátu; to však daným súhlasom príslušnej snemovne bolo po preskúmaní veci už zistené. Podľa toho netrpí napadnutý rozsudok vytýkaným zmätkom a zmätočná sťažnosť bola v tomto bode zamietnutá ako bezdôvodná.

Čís. 5359.

Zvláštni ochrana, propůjčená vrchnostenským osobám ustanovením §§ 68, 81, 312 tr. z., je jim poskytnuta jediné v důsledku vrchnostenského příkazu jim daného a za tím účelem, aby mohly tento příkaz nerušeně a do důsledků vykonávati. Na tomto stavu nic nemění, vystupuje-li vrchnostenská osoba, plníc tento příkaz, shodou okolností zároveň na ochranu svého vlastního majetku nebo svých vlastních práv, a nepozbývá tudíž z toho důvodu své vlastnosti jako osoba §em 68 tr. z. chráněná; rozhoduje jediné, zda vystupuje ve své úřední vlastnosti, či jen jako osoba soukromá ve vlastním zájmu.

(Rozh. ze dne 11. září 1935, Zm I 783/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 15. května 1935, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. z. a přestupkem podle § 312 tr. z.

Z d ů v o d ů :

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a), b) tr. ř. a napadá výslovně pouze výrok odsuzující obžalovaného pro zločin podle § 81 tr. z., svými vývody však, dovozujíc, že J. Z. nebyl osobou v § 68 tr. z. jmenovanou, i výrok odsuzující obžalovaného pro přestupek podle § 312 tr. z.

Jako zmatek podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost, že J. Z. nepožíval v kritickém okamžiku ochrany v § 68 tr. z. uvedené, protože šlo o ochranu jeho majetku, resp. majetku, který měl spachtovaný. Zmateční stížnost výslovně přiznává, že jinak byly splněny v osobě J. Z. všechny náležitosti pro jeho ochranu podle § 68 tr. z. jako přísežného polního hlídače ve smyslu zákona ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. z., totiž potvrzení v úřadě okresním úřadem (doručení dekretu), vzetí do přísahy a opatření viditelným odznakem. Ke zjištění napadeného rozsudku v tomto směru nutno ještě připojiti, že šlo o polní hlídače zřízené jednotlivci (majiteli alespoň 50 ha pozemků) podle § 19 zákona ze